

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 27 de novembre de 2024

[El següent text també incorpora parts no llegides que es consideren pronunciades]

Catequesi. L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança. 15. Els fruits de l'Esperit Sant. L'alegria

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Després d'haver parlat de la gràcia santificant i dels carismes, voldria aturar-me avui en una tercera realitat vinculada a l'acció de l'Esperit Sant: els "fruits de l'Esperit". Què és el fruit de l'Esperit? Sant Pau n'ofereix una llista a la seva Carta als gàlates. Escriu: «El fruit de l'Esperit és aquest: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix» (5,22). Nou fruits de l'Esperit. Però què és aquest "fruit de l'Esperit"?

A diferència dels carismes, que l'Esperit concedeix a qui vol i quan vol per al bé de l'Església, els fruits de l'Esperit —repetixo: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix— són el resultat d'una col·laboració entre la gràcia i la nostra llibertat.

Aquests fruits expressen sempre la creativitat de la persona, en la qual «compta la fe que actua per l'amor» (Ga 5,6), a vegades de manera sorprenent i plena d'alegria.

No tots, en l'Església, poden ser apòstols, profetes, evangelistes; però tots indistintament poden i han de ser caritatius, pacients, humils, constructors de pau i etcètera. Tots nosaltres, sí, hem de ser caritatius, hem de ser pacients, hem de ser humils, artífexs de pau i no de guerra.

Entre els fruits de l'Esperit indicats per l'Apòstol, m'agradaria destacar-ne un, recordant les paraules inicials de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*: «L'alegria de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria» (n. 1). A vegades hi haurà moments tristos, però sempre hi serà la pau. Amb Jesús hi ha l'alegria i la pau.

L'alegria, fruit de l'Esperit, té en comú amb qualsevol altra alegria humana un cert sentiment de plenitud i satisfacció que fa desitjar que duri per a sempre. Això no obstant, sabem per experiència que això no passa, perquè tot aquí baix s'esdevé ràpid. Tot passa ràpidament. Pensem-ho junts: la joventut passa ràpidament, la salut, les forces, el benestar, les amistats, l'amor... duren cent anys? Però no més que això. Per altra part, encara que aquestes coses no passessin ràpidament, després d'un temps ja no són suficients, o fins i tot es tornen avorrides, perquè, com va dir sant Agustí a Déu: «Ens vas fer, Senyor, per a tu, i el nostre cor està inquiet fins que descansi en tu.»¹ Hi ha la inquietud del cor per buscar la bellesa, la pau, l'amor, l'alegria.

¹ *Confessions*, I, 1.

L'alegria de l'Evangelí, l'alegria evangèlica, a diferència de qualsevol altra alegria, pot renovar-se cada dia i encomanar-se. «Només gràcies a aquell encontre —o reencontre— amb l'amor de Déu, que es converteix en amistat feliç, som rescatats de la nostra consciència aïllada i de l'autoreferencialitat. [...] Allí hi ha la font de l'acció evangelitzadora. Perquè, si algú ha acollit aquell amor que li retorna el sentit de la vida, com pot contenir el desig de comunicar-ho a altres persones?» (*Evangelii gaudium*, 8). Aquesta és la doble característica de l'alegria que és fruit de l'Esperit: no sols no està subjecta a l'inevitable desgast del temps, sinó que es multiplica en compartir-la amb els altres! Els altres. Una veritable alegria es comparteix amb els altres, i s'*encomana*.

Fa cinc segles, vivia a Roma un sant anomenat Felip Neri. Ell va passar a la història com el sant de l'alegria. Als nens pobres i abandonats del seu Oratori els deia: «Fills, estigueu alegres; no vull escrúpols ni melancolia; m'és suficient que no pequeu.» I encara: «Sigueu bons, si podeu!» Menys coneguda és, però, la font de la qual procedia la seva alegria. Sant Felip Neri sentia un amor tan gran per Déu que a vegades semblava que el cor li havia d'esclatar dins el pit. La seva alegria era, en el sentit més ple, un fruit de l'Esperit. El Sant va participar en el Jubileu de 1575, que va enriquir amb la pràctica, mantinguda posteriorment, de visitar les Set esglésies. Va ser, en la seva època, un veritable evangelitzador a través de l'alegria. I tenia aquesta característica de Jesús: perdonava sempre, ho perdonava tot. Potser algun de nosaltres pugui pensar: “però jo he comès aquest pecat, i això no deu tenir perdó...” Escolteu-ho bé: Déu ho perdona tot, Déu perdona sempre. I aquesta és l'alegria: ser perdonats per Déu. Als preveres i als confessors sempre els dic: perdoneu-ho tot, no pregunteu gaire, però perdoneu-ho tot, tot i sempre.

La paraula *evangelii* significa ‘bona nova’. Per tant, no es pot comunicar amb cares llargues i rostre amargat, sinó amb l'alegria de qui ha trobat el tresor amagat i la perla preciosa. Recordem l'exhortació que sant Pau va adreçar als creients de l'Església de Filipis, i que ara ens adreça a nosaltres: «Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop» (Fl 4,4-5).

Estimats germans i germanes, alegreu-vos amb l'alegria de Jesús en el cor. Gràcies.